

Posudek bakalářské práce Martina Drhlíka

Spor racionalismu a empirismu v novověké teorii poznání

Práce shrnuje principy racionalistického a empiristického přístupu k filosofii (zejména epistemologii) v rámci raně novověké filosofie a krátce se věnuje i Kantovu pokusu o syntézu. Je psána jasně a srozumitelně a nejsou v ní, pokud mohu posoudit, žádná zásadnější pochybení. (Sem tam se najde nějaká formulace, která vzbuzuje otazníky, jako třeba "není možné poznatek *a priori* poznat *a priori*" v rámci pojednání o Kantovi, to ale není nijak podstatné.) Autor ovšem prezentuje v podstatě to, co je možné najít v každé učebnici filosofie (čímž ovšem nechci říci, že to autor někde opsal!) – jeho výklad nejde za hranice převyprávění (jakkoli pěkně provedeného) obecně známých názorů studovaných filosofů. I cíl práce, který je deklarován jako "zodpovězení otázky, zda existuje spolehlivá metoda poznání" je splněn značně formalisticky – je vyřešen v podstatě odkazem na Kanta. (Myslím, že v rámci obhajoby by tohle měl nějak rozvést. Zároveň by mohl něco říci i o tom, do jaké je dělení filosofů na empiristy a racionalisty aktuální ještě ve dvacátém a jednadvacátém století.)

Jde tedy o práci, která je na jedné straně velmi pěkná, na druhé však čistě referatviní, bez podstatnějšího myšlenkového vkladu autora. Vzhledem k tomu ji navrhuji hodnotit jako *velmi dobrou*.

V Hradci Králové, dne 29. 4. 2015

Jaroslav Peregrin